

Johann Bacmeister

Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Joannes Bacmeisterus Med. D. Prof. P. & Poliater Ad Funereas Exequias Quas ... Matronae Catharinae Heins/ Primum ... Dn. Nicolai Willebrandi, Phil. & I.U.D. ac Professoris huius Academiae ... Post hunc pie defunctum vero Viri ... Dn. Arnoldi Botticheri, I.U.D. ac Reipubl. Wismariensis per multos annos Syndici ... relictæ Viduae ... Matri optatissimæ Liberi moestissimi paratas cupiunt, cohonestandas Officiose & amanter Omnes Reipubl. litterariae Cives invitat & provocat

[Rostock]: Kilius, 1662

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770974481>

Druck Freier  Zugang



Bacmeister, J.,
in C. Hein,
uxor. 1, N. Willebrand
und 2, A. Bofficher.

Rost. 1662.

16

PROGRAMMA

^{Quo}
RECTOR
Universitatis Rostochiensis
JOANNES BACMEISTERUS
Med. D. Prof. P. & Poliater.

^{Ad}
Funereas Exequias

^{Quas}

HONORATISSIMÆ MATRONÆ



CATHARINÆ

Geinsl

Primum

Consultissimi ac Excellentissimi

DN. NICOLAI WILLEBRANDI,

Phil. & J. U. D. ac Professoris hujus Academiae celeberrimi, ac Practici felicissimi,

Post hunc pie defunctum verò

VIRI amplissimi & Consultissimi

DN. ARNOLDI BOTTICHERI,

J. U. D. ac Reipubl. Wismariensis per multos annos Syndici ac Consulis optimè meriti b. m. ante octo annos relictae Viduae pientissimæ, Matri optatissimæ

Liberi mæstissimi paratas cupiunt, cohonestandas

Officiose & amanter

Omnes Reipubl. litterariæ Cives invitat & provocat.

Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr. Anno 1662.



Ulti veterum Philosophorum non solum Mulieres Viris imperfectiores & imbecilliores esse existimaverunt, atque hinc arctiorem aetatem & contractiorem vitae cursum illis assignarunt: Sed & quidam nugatores ac fanatici cum Chryippo Virilem sexum sic exornasse naturam censuerunt, ut adjungeret muliebrem quasi appendicem seu caudam pavoni, viri q; saltem esse adiutorium & procreationis instrumentum, atque ratione carere, quare & publica officia illis esse interdicta statuerunt. Verum ut ultimi bruta potius quam homines dicendi sunt, qui quavis bestia deteriores in elegantissimam DEI creaturam, scripturarum ignari, debacchantur, & spurcissimis conviciis muliebrem sexum conspuunt, (creavit namque DEUS hominem in imagine sua, in imagine, inquam, Dei creavit eos marem & foeminam, nec ad ornatum solum creavit illam, sed ad societatem generis vitaeque humanae perfectionem) ita prioribus ipsam *avropsiav* Anatomicam opponimus, & ut nobiscum oculos publicae turbae credant, & quotidianos occursum considerent rogamus. Animadvertent certe foeminas Viris aequae esse perfectas, & haud minore numero senes foeminas, quam viros reperiri, Senectutemque bonae constitutionis corporis

poris accessionem, non alterutri tantum iexui, eamque meli-
iori propriam & peculiarem, sed utrique communem Dei
munere tributam esse. Et ne *Nioben, Baucin Philemonis, He-
calen, Hecubam, Penelopen, Sibyllas* fabulosis poetarum carmi-
nibus & vulgi proverbiiis inclutas ad testimonium citem:
certè *Saren & Rebeccam* Patriarcharum Coniuges & matres
sacra; *Semiramis Assyriam*, quam cum Cyro superiore Ale-
xander Magnus ob animi magnitudinem & rerum gesta-
rum amplitudinem omnium maxime admiratus fuisse per-
hibetur; *Rhodogunem Persicam*, cuius imagine passis capillis
sigillo insculptâ Phisici Reges utebantur; *Corneliam Graccho-
rum, Terentiam M. Ciceronis, Crispi Salustii, M. Messalæ,*
trium ordine eloquentissimorum hominum matrimonio
memorabilem, ad grandem ætatem pervenisse & ultra pen-
sum vixisse, Græcorum pariter ac Latinorum monumenta
testantur. Conduntur quidem fœminæ probæ plerumq;
domesticis latebris, neque quicquid in illis memorandum
erat, ultra limen se in publicum erumpit; inde tamen sta-
tui non potest, quod pleræque ignorentur, tam longum,
ac viris vivendi terminum negatum esse. Majorem qui-
dem Senectus auctoritatem & venerationem viris circum-
dare vulgo existimatur? Sed quæ femina pietatem colunt,
pudicitia sanctitatem constanter tuentur, linguam fre-
nant, propriarum rerum domi satagunt; quod in Senec-
tute pati auctoritatis dispendium, vel sui apud probos &
moderatos fastidium commovere possint, non apparet.
Morum siquidem integritas, non annorum gradûs præcla-
tam existimationem & sui amorem pariunt. Quanta au-
ctoritate fuerit apud Athenienses *Elpinice Miltiadis filia, Ci-
monis soror*, devexæ jam ætatis, ex eo conjicere est, quod
cum Pericles Samo sociæ & necessitudine Atheniensibus
conjunctæ civitati, non necessarium bellum pecuniæ &

gloriæ avarus intulisset, multisque fortibus civibus Athenas spoliasset, mussantibus omnibus, neque contra Periclis potentiam hiscere ausis; Illa in concionem progressa & sola consilium ac factum Periclis verbis objurgare sustinuit; quod non Phœnicibus potius & Medis, sicut frater ejus Cimon, bellum fecisset, & coronam ex internecinis Græci nominis hostibus petiisset. Delphi quoq; abductæ à Thesalo quodam amatore, sacerdoti juvenulæ, Oraculo Apollinis excipiendo & reddendo anum extincti floris substituerunt, atque decreto sanxerunt, ne unquam florentioris ætatis Pythia ad tripodem & specus fatidici penetralia, per totum tunc orbem famosâ, admitteretur. Senectus enim ut lassitudine vel satietate voluptatum adfert finem; ita pietate, prudentia, cæterisque præsidis vergentes annos compensat & munit. Fertur hac illac juventa, sed grandior ætas sibi constat, subque vitæ finem homines proficiunt usu & experienciâ, atque ita ab omnium vitiorum facibus magis ac magis secernere se se student. Clarum hujus rei exemplum hodiernus dies nobis exhibet in Matrona honestissimâ ac præstantissima CATHARINA HEIENS, cui jam justa persolvimus. Illa enim singulari Dei benedictione non solum terminum illum, quem Spiritus S. in Psalm. XC. vitæ mortalis perhibet longissimum superavit: sed & quo propiùs metæ fati admoveri se sensit, eo longius se à voluptatibus cæterisque seculi illecebris avocavit, pietatisque exercitiis diligentius inhæsit. Sensit equidem varias senectutis molestias, quas eleganti & metaphoricis locutionibus exornatâ periphrasi describit Ecclesiastes cap. XII. Verum spe bonâ, DEIque verbo & piis meditationibus eas diluit, revocans sibi in memoriam, nullam ætatis humanæ partem esse, quæ infelicitatis & incommodorum experta sit. Nudos quippe ex alvo
pro-

profusos terra nos excipit, nativâ labe contaminatos, ignaros omnium, fandi nescios, imbecilles, inermes, lacrumantes; postmodum ubi sentire incipimus, quid ibi non difficultatum, quid non infelicitatis cernitur? & hoc per omnes vitæ partes ad extremam usque senectutem durat, ut ita non opus sit senectuti soli mala & incommoda affricare, præsertim cum & ipsa ex sese, si nempe non inter vitia senuit, fructum capiat uberrimum: Senium quippe honestum non exiguum est divini favoris indicium; est pietatis præmium; est insigne hominis ornamentum; est denique omnium malorum portus. Et audiat Senectus tristis, querula, morosa, tenax, pertinax, iracunda, credula, garrula, infelicitatis & incommodorum thesaurus, qua adveniente deficient vires, oculi caligent, caput tremat, facies rugetur, articuli vacillent, crines defluant, dentes putrescant, aures obsurdescant, corpus incurvescat, quid est tamen cur ista tantopere curemus aut non magis contemnamus? Rugæ arant vultum? animum occupare non possunt. Incurvatus es ad terram? natura te principii sui simulque finis admonet. Terra enim es & in terram reverteris. Tremat caput? Mens pia est immota. Res tuas agere nequis? senem nisi quæ mentis sunt, agere non decet. Valerudo, robur, velocitas deserunt? Virtus tamen ac pietas manet, nec cessura senio, nec morti. Alia mala te excruciant divexantque? in portu ecce jam stas, mox subducturus navim tuam in terram quietis, senio te paulatim deducente ad finem, ita ut mors cum voluptate potiùs quam dolore contingat. Omnia enim quæ secundum naturam fiunt, sunt habenda in bonis: quid autem ram secundum naturam, quam senem mori. Quippe, sicut sua sponte, nullâ adhibitâ vi consumptus ignis extinguitur; & velut poma ex arboribus si cruda sunt, vi evel-

luntur, a matura & cocta decidunt: sic vitam adolescentibus inquit Cic. vis aufert, senibus maturitas. O rem itaque præclaram & omni laude dignissimam, senium honestum tam in fœminis quam viris! Nolumus hic accuratius in vivacitatem sexus muliebris inquirere, alias si pari curiositate & ambitione cum conditoribus rerum in prodehdis iis, quæ fœminis cum viris pariter insignia evenerunt, versari vellemus; æque vobis prolixum longævarum & vivacium fœminarum ordinem contexere & recensere proclive esset. Sufficiat hac vice capita rerum attigisse. Nostrum in præsentiarum est Romanos imitari, qui memoriam defunctorum celebrantes, Patriæ majorumque imagines solenni pompâ & ritu præferri funeribus curabât. Ut enim plantæ ex bono lectæ genere, solo fœcundo insertæ, radicem sapiunt, eique fructus convenientes referunt, nec aquilæ imbelles columbas progenerant; ita genus, patriam & educationem in prolis naturâ & moribus dijudicandis plurimum facere, recte Romani judicarunt. Ortum si Matronæ defunctæ respicias, eam à radice probâ bonâ ducit. Ex Ampliss. & florentissimâ namque HEINIORUM familia Anno seculi superioris LXXVI. die XXIX. Febr. intra secundam & tertiam matutinam, in hanc lucem producta est, Patre Viro Nobilissimo, Amplissimo ac Consultissimo Dn. FRIDERICO HEINIO, Jcto eminentissimo Professore hujus Academiæ nostræ Decretalium celeberrimo, & Illustrissimi ac cellissimi Principis Mecklenburgiei DN. JOHANNIS ALBERTI beatæ recordationis Consiliario gravissimo; Postmodum verò civitatis Rostochiensis Syndico & Consule meritissimo; Matre fœminâ matronaliû virtutû splendore conspicuâ, ANNA Dobbins. Avum paternum salutavit Virum Consultissimum ac Prudentissimum Dn. JACOBUM HEINIUM, civitatis Neo-Brandenburg-

burgensis Consulem quondam benè meritum. AVIAM
verò paternam, matronam honestam ILSEN *Barnesuers/*
Avum maternum nominavit Virum candoris integerrimi,
fidei ac prudentiæ singularis Dn. ALBERTUM *Dobbin/* Se-
natorem ac Camerarium hujus urbis olim prudentissimum;
Aviam maternam, sexus muliebris coronam MARGARE-
THAM *Wedigen/* ex antiqua WEDIGORUM alias die *Lewen*
dicta, familia oriundam. Ut jam reliquos Majores taceam,
quos recensere magis ad ostentationem quam ad piam re-
cordationem facere videtur, præprimis cum vana illa ho-
nestas, vana jactantia sit, quando quis nil nisi familiam cla-
ram, majorumque virtutes elato supercilio jactat, ipse ve-
ro omnis virtutis expers turpiter & dedecorosè vivit, &
sic à majorum vestigiis non sine magna honestæ existima-
tionis jacturâ desciscit. Quod cum hæc nostra HEINIA
sciret, postquam ex aqua & spiritu per lavacrum regenera-
tionis ac renovationis renata, & corpori CHRISTI mysti-
co, quod est Ecclesia, inserta esset, nihil potius habuit, quam
ut tam præclaro sanguine creta, patriarum virtutum quo-
que esset æmula, quod etiam per piam parentum educa-
tionem, qui ab ipsis incunabulis præcipuas sexus mulie-
bris virtutes, pietatem scilicet, castitatem, domi custo-
diam, & quæ istas comitare amant, alias, & quasi cum lacte
materno instillarunt, obtinebat. Accedebat insuper e-
xempli domestici efficacia, quod cum illa quotidie tan-
quam speculum intueretur, in arte regendi familiam ita
paulatim profecit, ut anno ætatis XXI. maritum sibi sua-
rum virtutum cello, minimè verò lascivis, ut passim vide-
mus, illecebris attraxerit & devinxerit haud vulgarem &
plebeum, sed iis virtutibus ornatum, ea doctrina ac prudentia
præditum, ut ab Amplissimo hujus Urbis Senatu Ethices
ac Politices Professio in hac nostra alma Rosarum ipsi con-

cederetur. Anno itaque cło 15 XCVI. die XXII. Septembris ab Amplissimo & Consultissimo Viro Dn. NICOLAO WILLEBRANDO, Phil. & J.U. Doct. Prof. & Practico familiarissimo domum ducta est. Nec ipsum ista sponsæ electio frustrata est; Non enim Uxorem accepit imperiosam ut Polla quondam erat; non morosam ut Papiria; non luxuriosam ut Messalina, non improbam ut Xantippē; sed alteram Saram, Ragelem & Abigaëlem, sobriam scilicet modestam & ad nutum mariti paratissimam. Cum quæ etiam adeò conjunctissimè per XXVII. circiter annos vixit, ut nunquam necesse fuerit illis templum Deæ Viriplacæ accedere, in quo Romæ dissidentes conjuges convenire, & in gratiam æquis conditionibus redire solebant. Quam suavissimam *αὐγυία* divina cumulabat benedicto, illosque sena prole beabat. Hæc tam generosa & luculenta Conjugalis amoris pignora, Conjuges hosce certissimo sinceri affectus vinculo ostringebant. Quoties enim Uxor marito parit, uterque alteri dat amoris obsidem. Obsides tales CATHARINA nostra marito suo non vulgares, sed præclaros dedit, inter quos PETRUS Phil. Magister & verbi Divini ad templum Parochiale Güstrov. minister, dum vivebat, vigilantissimus atq; fidelissimus, primas ducit. Hic postquam conjugem sibi elegerat Virginem lectissimam, ELISABETHAM *Bachmeisters* / Viri Admodum Reverendi ac Excellentissimi Dn. LUCÆ BACMEISTERIS, S. Theol. D. olim hujus Academiæ Professoris celeberrimi, postmodum vero Güstroviensis Circuli Superintendentis gravissimi filiam, *μαραειτην* nostram VII. Liberos aviam, & XIX. nepotum proaviam fecit. Eum insecuta est ANNA, Viro Consultissimo ac Excellentissimo Dn. THEODORO ab OESEDEN, J.U.D. Illustr. Duc. Megap. Consiliario ac fisci Advocato olim, jam p. denato, nupta, Matrona pia, proba
ac

ac virtutibus muliebribus clara, quæ viduum per complures annos thorum premens, dulcissimæ matri usq; ad extremum vitæ halitum, ministerio, filiali obsequio ac continuis precibus præsto fuit. Ex quâ VIII. liberorum avia & III. nepotium proavia reddita est: Tertius in ordine fuit FRIDERICUS, J. U. D. Fisci Consiliarius ac Advocatus solertissimus, qui matrimonio sibi junxit Viduam D. JOACHIMI ALBINI, ILSABEN ab HAGEN, Ampliss. ac Consultiss. Viri Dn. CHRISTOPHORI ab HAGEN, Jcti, Consilarii ac Dicastarii Mecklenburgici Assessoris filiam; ex quo conjugio VI. nepotes nepotesq; vidit. Quarta SOPHIA in tenerrimâ ætate huic mundo immundo valedixit & in cælestem patriam translata est. Quintus NICOLAUS Civis ac negotiator apud Revalienses in Livonia, dum in vivis esset, primarius ducta in Matrimonium Virgine pudicissimâ ILSABE, Viri Ampliss. ac Prudentiss. Dn. GEORGII à Wangersheim; Consulis Revaliensis civitatis Senioris filiâ, pie defunctam IX. liberorum aviam & II. proaviam constituit. Sextus ALBERTUS, U. J. D. Codicis Professor & Consistorii Ducalis Assessor gravisimus, Collega noster honorandus, cum Coniuge sua suavissimâ ELISABETHA, Magnifici, Nobiliss. ac Amplissimi Viri Dn. JOH. COTHMANNI Jcti excellentissimi, Comitum Palatini Cæsarei, ac Cancellarii Mecklenburgici gravissimi, *νῦν ἐν ἀγίοις* filiâ, illam VII. liberis donavit, quorumq; presentia sæpissimè lætata est. Ex his quatuor matrem maturiore obitu in Cœleste *πολίτευμα* properando anteverterunt; Duo vero ANNA scilicet & ALBERTUS etiamnum superstites sunt, & dulcissimæ matris obitū acerbissimis prosequuntur lachrymis. Atq; sic HEINIA nostra ex hoc Matrimonio LXIIX. Liberorum Mater, Avia & Proavia salutata, singularem hanc Dei benedictionem deprædicare, eaq; senectutis molestias mitigare & sublevare solita est. *Quamvis*

B

||

vis

vis itaque hocce conjugium ex omni parte felicissimum appareret, atq; perfectissimū; Tamen uti nihil in hâc vitâ stabile, nihil diuturnum, sed omne creatum continuis mutationibus quasi Euripis, Justiniano & Leone Imperatoribus testibus, obnoxium; Ita felicitas hæcce dulcissimarū animarum ingentē experta est syraxin. Anno quippe clō Ioc XIII. sub finem mensis Julii, optatissimo thalami jugalis consorte orbata, & in medio ætatis melioris decursu cōstituta, vidua facta est. In quo viduitatis statu per integros etiam quatuor annos mansit, turturis ad instar cōparem cotidie ingemiscendo luxit, ejusq; imaginē Messalanis exemplo semper in oculis veluti vivam habuit. Et licet multi illam ambirent: tamen secunda vota, utpote quæ viduis periculosa esse noverat, averfata est. Sæpe enim, teste Imperatore, Constantino, mulieres Viduæ novis maritis, non solum res filiorum, sed etiam vitam addicunt. Quo & Justinus respicit, dū scribit, haud raro evenire, ut mulier secundis nuptiis novi matrimonii gratiã acquirat, veteris offensam contrahat, & nonnunquã non nutricium, sed hostem & Tyrannum liberis superinducat. Quamvis autem castam viduitatem mariti piis manibus vovisset: tamen matrimonia JEHOVÆ providentiã ut dirimi ita quoq; conciliari & consolidari suo exemplo testatum fecit. Accidit enim An. clō Ioc XVII. quod Vir Consultiss. ac Ampliss. Dn. ARNOLDUS BOTCHER, U. J. D. ac postmodum Civitatis Wisnariensis Syndicus & Consul gravissimus illam ambiret, & tandem favente Divino numine, etiam exambiret. Merum itaque humanã curiositate excitatum JEHOVA vidui status protector dispulit, cor utriusq; honesto amoris glutine univit, effecitq; ut par hocce turturum sub unotecto & lecto IV. Aug. felicissimo conjugio coiret. Experientia quoq; edocuit, angorem, quo Matrona hæc vitam vidualem agens se

ma-

macerarat, vanum fuisse, liquidem non minorem curam
privignorum vitricus habuit, ac si pater iis naturalis fuisset;
Marito insuper negotiis publicis occupato, rei familiaris
diffusæ axem per XXXVII annos Atlanteâ virtute fortiter &
feliciter sustinebat. Unde etiam hanc suam uxorem non se-
cus ac Animam in penitissimâ pectoris sui sede reconditam
adamavit. Verùm felicitatibus hisce DEUS amaritudines
miscuit non exiguas: nam ut communia mala & domesticas
amaritudines præteream, Anno MDCC LIV. mense Ma-
jo, conjugale hoc vinculum iterum solutum, & marito dul-
cissimo orbata, sicq; secunda vice Viduitatis incommoda
sentire coacta est. Quem casum graviter quidem tulit, ita-
tamen ut non dolori succumberet; sed spe in Imperatorem
summum, qui, cui & quando libuerit cunque, hujus terre-
næ militiæ missionem impertit, niteretur, cum fore vidua-
rum Curatorem unicum & certissimum. Suasu itaq; & hor-
tatu suorum ad suos Rostochium potius redire, quam Wis-
mariaë reliquum vitæ tempus transigere voluit. Quod vitæ
ejus concernit, ita in hac palæstra dum vixit versatus est, ut
pietatem cæterasq; virtutes, quæ benè natam & honesto lo-
co collocatam Matronam decent, DEO & proximo proba-
ret; senectutem autem ipsam non tantum eleganter fer-
ret, sed divini in se amoris signum omniumque malorum
portum agnosceret. Nec enim eam vel rugæ seniles, vel
alia hujus ætatis incommoda propria turbare potuerunt,
sed animum ad quævis toleranda tum verbo Dei præpara-
tum, tum crebro sacro sanctæ Cœnæ usu instructum semper
gesit invictum. Quam plena in omnes officii, quam be-
nigna & bona in miseros, quamq; assidue atq; devote etiã
in extrema hac senectâ obierit sacra publica, hic commem-
orare fusiùs supervacaneum esse ducò, cum tot luculen-
ti testes adsint, quibus per multos annos nota extitit. Ita-
que

que & DEO chara fuit in his terris hæc Matróna: Ornata enim fuit & aucta divinitus omni benedictione *in liberis*, quos ex se VI. vidit, & ex suis, qui matrimonio fuerunt juncti, nepotes vidit & neptes LXI. in opibus, quæ sufficientes fuere: in ætate cujus annum LXXXVI. ferè absolvit. Ecce sic benedicetur homo qui timet Dominum. Ante aliquot dies languore senili & punctorio laterum dolore exagitata & emaciata est, nec quicquam medicamenta ab Experientissimo Dn. D. Joanne Luberto præscripta valere; donec tandem Viatico sanguinis & corporis Christi Domini nostri, de manu Confessionarii Dn. M. Enochii Suantenii, Archidiaconi Jacobæi, sumpto, subindeque ab eodem de fide in Christum retinendo admonita, suspirans & ingemiscens XXIII. hujus mensis die audita XI. matutinâ ut lychnus deficiente oleo, absumpta ex vitæ hujus convivio sine cruciatu tanquam in somnum composita, hoc pelagus emensa animam suam creatori reddidit. Cum itaq; huic tam piæ & longævæ Matrônæ hodiernâ die justa sint solvenda, omnes Academiæ Cives rogo, moneo & hortor, ut id, quod pietas Christiana, Familiæ HEINIANÆ & WILLEBRANDIANÆ in republ. utramque merita, inprimis Collegæ nostro debita benevolentia, ipsaque ad eò antidotalis obligatio postulant, meo rogatu lubentius faciant, & hodie exequias solemniter eant, & exuvias CATHARINÆ cineribus maritalibus jungant, mortalitatis suæ recordentur, & pro Academiâ ac Republicâ piè & devotè DEUM precentur.

P.P. Rostochii XXXI. Januarii Anno clō Isc LXII
Sub sigillo Rectoratus. Conventus fiet in Templo
Jacobæo ad horam I. pomeridianam.

••(o)••

GK

macerasat, vanum fuisse, liquide
privignorum vitricus habuit, ac si
Marito insuper negotiis publicis
diffusæ axem per XXXVII annos A
feliciter sustinebat. Unde etiam ha
cus ac Animam in penitissimâ pe
adamavit. Verùm felicitatibus h
miscuit non exiguas: nam ut com
amaritudines præteream, Anno
jo, conjugale hoc vinculum iterun
cissimo orbata, sicq; secunda vice
sentire coacta est. Quem casum g
tamen ut non dolori succumberet
summum, qui, cui & quando libu
næ militiæ missionem imperit, ni
rum Curatorem unicum & certissi
tatu suorum ad suos Rostochium
maria reliquum vitæ tempus tran
ejus concernit, ita in hac palæstra
pietatem ceterasq; virtutes, quæ b
co collocatam Matronam decent
ret; senectutem autem ipsam no
ret, sed divini in se amoris signum
portum agnosceret. Nec enim
alia hujus ætatis incommoda pro
sed animum ad quævis toleranda
rum, tum crebro sacro sanctæ Cœ
gesit invictum. Quam plena in
nigna & bona in miseros, quamq;
in extrema hac senecta obierit sa
morare fustius supervacaneum eff
ti testes adsint, quibus per multos

orem curam
uralis fuisset;
ei familiaris
ute fortiter &
orem non se
reconditam
amaritudines
& domesticas
7. mense Ma
& marito dul
ncomoda
em tulit, ita
imperatorem
hujus terre
m fore vidua
u itaq; & hor
e, quam Wis
it. Quod vitæ
ersat est, ut
& honesto lo
oximo proba
leganter fer
ue malorum
gæ seniles, vel
e potuerunt,
Dei præpara
actum semper
cii, quam be
q; devote etiã
hic comme
tot luculen
extitit. Ita
quo

